

ALLE ZONDAARS ZULLEN BLOEDEN

*Voor mijn broer, Darrell Cosby.
Alleen wij konden weten wat wij weten.*

Het is niet nodig te geloven in een bovennatuurlijke bron van kwaad.
De mens zelf is heel goed in staat tot alle mogelijke slechtheid.

JOSEPH CONRAD

Ziet, ik maak alle dingen nieuw.

OPENBARING 21:5

Charon County

Charon County was gegrondvest in bloed en duisternis.

Letterlijk en figuurlijk.

Zelfs de naam is omgeven door schimmen en morbiditeit. Volgens de overlevering had de vestiging Charlotte County of Charles County moeten heten, maar de dorpsoudsten waren zo traag dat die namen al vergeven waren tegen de tijd dat ze tot het besluit kwamen een nederzetting te stichten. Het verhaal gaat dat ze toen maar de eerstvolgende naam op de lijst kozen: Charon. Die mannen, met een huid als witgeleerd leer en handen als kliefhamers, beseften niet hoe sinister de naam was die zij aan hun nederzetting gaven. Of ze kozen die naam juist heel bewust, omdat de rivier die door de county stroomt en uitmondt in Chesapeake Bay hen aan de Styx deed denken.

Wie zal het zeggen? Wie weet wat er toen, lang geleden, door het hoofd van die mannen ging?

Wat we wel weten is dat een groep witte landeigenaren, naar hun overtuiging voorbestemd om het Noord-Amerikaanse continent te veroveren, in 1805 in het holst van de nacht het laatste indianendorp op het traanvormige schiereiland dat Charon County zou gaan heten in de as legden.

Degenen die aan de vlammen ontsnapten werden door musketten geveld, ongeacht hun leeftijd, geslacht of gezondheid. Het was de eerste in een reeks tragische gebeurtenissen in de geschiedenis van Charon. Het kannibalisme in de winter van 1853. De malaria-uitbraak van 1901. De picknickvergiftiging van de United Daughters of the Confederacy in 1935. De (zelf)moord van de familie Danforth in 1957. De verdrinkingen

bij een doopritueel in 1968. Ga zo maar door. Zoals in de meeste dorpen en steden in het Zuiden was de grond in Charon County doordrenkt met generaties tranen. Geweld en wanorde werden hier ieder jaar op Stichtingsdag op het grote plein verheerlijkt als de steunpilaren van een pioniersgeest.

Bloed en tranen. Geweld en wanorde. Liefde en haat. Dat waren de rotsen waarop het Zuiden was gegrondvest. Dat was het fundament waarop Charon County was gebouwd.

Als je de inwoners van Charon ernaar zou vragen, zouden de meesten antwoorden dat het allemaal verleden tijd was. Weggespoeld door de rivier van de tijd, die eeuwig voorwaarts stroomt. Misschien zouden ze zelfs zeggen dat we die dingen beter achter ons konden laten, niet aan de vergetelheid moesten ontrukken.

Maar als je het aan sheriff Titus Crown zou vragen, zou hij hebben gezegd dat die mensen dwazen of leugenaars waren. En als je hem erna, na alles wat er in oktober gebeurde, zou hebben gesproken, zou hij gezegd hebben dat het fundament van Charon wellicht rot was en stonk en verloederde, dat niet alleen het lichaam van de county in staat van ontbinding verkeerde, maar de ziel misschien ook. Dat de rotsen waarop het Zuiden was gebouwd aan het schuiven en splijten waren, zoals de steen waar Mozes met zijn staf op sloeg. Maar dat er in plaats van water alleen maar bloed en ichor uit stroomde.

Misschien zou hij gedachteloos aan de littekens in zijn gezicht of op zijn borst hebben gevoeld, je strak hebben aangekeken en, met die hese fluisterstem die hij sindsdien had, hebben gezegd:

‘Het Zuiden verandert niet. Je kunt het verleden proberen weg te moffelen, maar het komt altijd weer terug, en slechter dan het was. Vele malen slechter.’

Misschien zou hij zuchten en wegstijven en zeggen:

‘Het Zuiden verandert niet... Alleen de namen en dagen en gezichten veranderen. En soms zelfs die niet, niet echt tenminste. Wanneer je je ogen dichtdoet zie je soms diezelfde dag weer, met dezelfde gezichten.

De gezichten die op je wachten in de duisternis...’

1

Vijf voor zeven, vijf minuten voordat zijn wekker zou afgaan, werd Titus wakker en stond hij op om een kop koffie te maken op het Keurig-apparaat dat hij voor kerst van Darlene had gekregen. Best een duur cadeau voor iemand met wie je nog maar vier maanden iets had, vond hij toen. Maar nu moest hij toegeven dat hij er erg blij mee was. Het was een verdomd goed apparaat.

Een lekker luchtje. Dat had hij haar voor kerst gegeven.

Het scheelde weinig of er liep een rilling over zijn rug. Darlene kende hem zo verschrikkelijk goed, als het een wedstrijd was zou ze er een gouden medaille mee winnen. Zelf zou hij niet eens kans maken op brons. Maar de afgelopen tien maanden had hij echt zijn best gedaan om beter te worden in dat hele cadeaugedoe.

Hij nipte aan zijn koffie.

De vriendin vóór Darlene had gezegd dat hij een geweldige kerel was, maar dat hij er op het liefdesfront weinig van bakte. Hij was er niet tegen ingegaan.

Hij nam nog een slok koffie.

Hij hoorde de trap kraken toen zijn vader naar beneden kwam. Dat verdrietige kreunen van het oude hout had hem en Marquis op heel wat vrijdagavonden in de problemen gebracht, tot hij was opgehouden met dat late thuiskomen en Marquis helemaal niet meer thuiskwam.

‘Hé, als je daar toch in je onderbroek koffie staat te drinken, maak er voor mij dan ook maar een met dat mooie apparaat van je,’ zei Albert Crown. Titus keek toe terwijl zijn vader trekkebenend

naar de keukentafel liep en zich in een van de metalen, met vinyl beklede stoelen liet zakken, art-nouveauretro waarvan een hippe interieurontwerper in een euforische extase zou raken. Albert had een kunstheup en leek een jaar na zijn operatie nog steeds over elke stap te moeten nadenken. Hij weigerde hardnekkig om met een stok te lopen, maar Titus zag zijn vrijwel rimpelloze bruine gelaat een strakke gordiaanse knoop worden wanneer vanaf de baai de regenwolken binnendreven of de temperatuur als een zinklood daalde.

Albert Crown had veertig jaar lang zijn brood verdiend aan de baai, zes dagen per week veertien uur krabkooien binnenhalen voor de kust van Piney Island, op boten van mensen die nauwelijks een mens in hem zagen. Geen verzekering, geen pensioenregeling, maar dankzij het geploeter en gesloof van Titus' vader en de zuinigheid van zijn moeder konden ze wel mooi een huis met drie slaapkamers bouwen aan Preach Neck Road. Van alle gezinnen, de zwarte én de witte, waren zij het enige met een huis op een echte fundering. Toen hun huis verrees in een woud van stacaravans, als een roos tussen het onkruid, losten de scheidslijnen tussen de kleuren op en werden de burens verenigd in hun afgunst.

'Wanneer we niet meer hoeven te werken kunnen we in twee dezelfde schommelstoelen op de veranda zitten en naar Patsy Jones zwaaien als ze met rollende ogen voorbijrijdt,' zei Titus' moeder op een avond tegen zijn vader, in een van die zeldzame weekenden dat hij niet aan de boemel was in de Watering Hole of Grace's Place.

Titus zette een kopje onder de Keurig, deed een cup in het apparaat en drukte op de knop.

Zoals zo vaak in het leven kwam die mooie droom niet uit. Zijn moeder overleed lang voordat ze haar baan bij de Cunningham Flag Factory kon opzeggen. Patsy Jones leefde nog en reed nog steeds met rollende ogen langs hun huis.

'Welke heb je erin gedaan?' vroeg Albert. Hij sloeg de krant open en ging met zijn vinger langs de regels. Zijn lippen kwamen nauwelijks van elkaar, maar Titus zag ze bewegen. Zijn moeder was

de meer avontuurlijke lezer geweest, maar zijn vader liet geen dag voorbijgaan zonder de krant door te nemen.

‘Hazelnoot. De enige die je lust,’ zei Titus.

Albert grinnikte. ‘Haal het niet in je hoofd om dat tegen die meid te zeggen. Zij regelde toch maar mooi dat voordeelpak voor ons. Dat was aardig van haar.’ Hij likte zijn vinger en sloeg de pagina om. Hij zoog subiet op zijn tanden en maakte een brommend geluid.

‘Dat witte tuig weet niet van ophouden, hè? Goddomme demonstrenen voor dat standbeeld. Alleen maar omdat ze kwaad zijn omdat iemand eindelijk het lef had tegen ze te zeggen dat die gore ouwe moordenaar en verrader de tyfus kan krijgen,’ zei Albert fel.

‘Ricky Sours en die jongens van de Sons of the Confederacy hebben de afgelopen twee weken de deur bij mij platgelopen,’ zei Titus. Hij nam nog een slok koffie.

‘Waarvoor?’ vroeg Albert.

‘Ze willen zeker weten dat wij als politie onze “plicht doen en de menigte in toom houden” wanneer er mensen komen protesteren. Ricky is wit, dus volgens hem ben ik natuurlijk niet objectief, begrijp je, vanwege mijn “culturele achtergrond”,’ zei Titus. Hij sprak vlak, zonder emotie, zoals hij bij de FBI geleerd had, maar hij ving de blik van zijn vader, die hem van achter zijn krant aankeek.

Albert schudde zijn hoofd. ‘Tegen Ward Bennings zou die knul van Sours dat niet gezegd hebben. Ik zeg je, Ward zou waarschijnlijk met die ster op zijn borst mee hebben gelopen. “Culturele achtergrond”. Gelul. Omdat jij zwart bent en hij een racist is, bedoelt hij. Mijn god, jongen, ik begrijp soms niet hoe je het volhoudt.’

‘Zo moeilijk is dat niet. Ik beeld me gewoon in dat generaal Sherman de tanden uit de bek van hun gore moordzuchtige overgrootvaders ramt. Zo blijf ik zen.’ Hij zei het op diezelfde vlakke toon, maar Albert barstte in lachen uit.

‘Vrijdag vroeg Linwood Lassiter een van die jongens met zo’n sticker op zijn auto waarom ze geen standbeeld oprichten voor... Hoe heet-ie ook alweer? Die overliep naar de Engelsen?’

‘Benedict Arnold?’

‘Die, ja. Waarom ze geen standbeeld voor hem oprichten, want ze hielden toch zo verrekke veel van verraders? Toen zei die knul iets over nalatenschap en geschiedenis en Linwood zei: oké, wat vind je dan van een standbeeld voor Nat Turner? Je weet wel, van die slavenopstand? Toen stapte die knul in z’n auto en reed met slippende banden weg en blies een zwarte roetwolk over ons heen. Maar een antwoord had hij niet.’

Titus kneep zijn ogen half dicht. ‘Heb je zijn nummerbord gezien? Wat voor auto was het?’

‘Nee joh, we lagen dubbel van het lachen. Maar ze rijden toch allemaal in zo’n zelfde pick-up? Zo’n glimmend opgehoogd geval met een brandschone achterbak? Die auto’s van ze lijken op die patserige vissersboten hier in de haven waar nog geen guppy mee gevangen is. Wat anderen voor hun werk gebruiken, is voor dat soort jongens een stuk speelgoed.’

Titus dronk zijn koffie op. Hij spoelde het kopje af en zette het in de gootsteen.

‘Benedict Arnold kan hun gestolen worden, pa. Zijn haat was niet gericht op het volk dat deze jongens haten. Ik ga me aankleden. Ik heb dienst tot negen uur. Er ligt nog wat stoofvlees van zondag in de koelkast. Dat kun je vanavond wel eten.’

‘Hé, ik kan echt wel mijn eigen potje koken, hoor, zo oud ben ik nou ook weer niet. En trouwens, van wie heb jij leren koken?’ vroeg Albert.

Titus glimlachte, maar zijn ogen deden niet mee. ‘Van jou,’ zei hij. Maar pas toen mama onder de zoden lag en jij opeens in de Here was, dacht hij erbij.

‘Als je het maar weet. Ik kan echt nog wel wat brouwen in die keuken, maar dat stoofpotje laat ik denk ik niet staan,’ zei Albert met een knipoog. Titus schudde zijn hoofd en liep naar de trap.

‘Misschien haal ik wat oesters en dan kunnen we die oude barbecue dit weekend weer eens aansteken. Vraag jij dan aan die nietsnut

of hij ook komt,' zei Albert toen Titus zijn voet op de eerste tree zette. Hij verstijfde even, maar liep toen verder de trap op. Marquis zou dit weekend niet komen. Hij zou geen enkel weekend komen. Dat zijn vader daar nog steeds op hoopte maakte hem de ene keer verdrietig en de andere keer kwaad. Marquis had zichzelf een vak geleerd en werkte nu als zelfstandig timmerman. Hij woonde redelijk dichtbij, in het Windy River Trailer Park aan de andere kant van de county, maar het voelde alsof hij in Nepal zat. Hij kon zijn eigen tijd indelen en toch zagen ze hem soms maanden niet. In een kleine county als Charon kon je dat gerust een dubieuze prestatie noemen.

Titus ging naar zijn slaapkamer en trok zijn kast open. Zijn vrijetijdskleding hing links op metalen hangers. Zijn uniformen rechts op houten hangers. Hij noemde zijn gewone kleren niet zijn 'burgerkleding'. Dan kregen zijn uniformen een militair tintje en daar hield hij niet van. Zijn vrijetijdskleding hing op kleur en op alfabet. Eerst blauw, dan geel, dan rood en zo verder tot aan zwart. Darlene had een keer gezegd dat ze nog nooit een man had ontmoet die zo netjes was als hij. Zijn schoenen had hij op dezelfde manier geordend. Wanneer Kellie, zijn vriendin in de tijd dat hij in Indiana woonde, bij hem sliep, verplaatste ze zijn kleren altijd. Voor je eigen bestwil, zei ze dan.

'Je moet een beetje losser worden, Virginia. Je bent veel te gespannen, straks knap je nog een keer. Ik help je alleen maar met je geestelijke gezondheid.'

Titus dacht dat Kellie het vooral deed omdat hij er een pesthekel aan had. Ze wist dat er ruzie van zou komen, en ze wist ook dat ze verwoed hun best zouden doen om het goed te maken.

Hij zuchtte.

Kellie was vroeger. Darlene was nu. William Faulkner mocht dan geschreven hebben dat het verleden nooit dood is, maar in dat deel van zijn leven zat echt geen leven meer. En het was beter als dat zo bleef.

Hij schoof zijn gewone kleren naar links. De uniformen die rechts